

Tuz Bastım Yaralarım

– gölge06 · 27 Eylül 2016

Eylülde bitti

Sanki bir yere yetişecek gibi telaşla geçti gitti yaz

Artık rüzgar senin sesini fısıldamıyor

İlk yağmurların toprak kokusunda, senin kokun yok

Ağaçların kim bilir nereye yaprak döküyor

Çoktandır ismin geçmiyor ne şiirde, ne şarkıda

Yitik bir kavim artık sesin, çınlamıyor kulaklarda

Gidilmesi yasak bir ülke

Yüzülmesi sakıncalı bir denizsin

Adın yok artık

Haritalarda

Belki geliriz diye yan yana, gölgene bile barikat kurulmuş

Duvarlar örülmüş teninin sınırlarına

Omuz başların dikenli tellerle çevrili

Ben okşamıyayım diye nöbetçiler dikilmiş saçlarına

Ebruli dudaklarından öperim diye

Mayın döşenmiş rüyalarına

K

o

r

k

m

a

Gururmuş sabırmış ayaklar altına alıp gelmem artık kapına

Kızılırmak gibi döne döne sana akamam

Seni içimde bir yerlere sakladım

Şimdi sen bile aç desen kapısını

Açamam

Ürkek ceylan gibi tedirgin bakma resimlerde

Bu şehrin meydanlarında recm etseler de beni

yine de senin adını vermem
işgal edilmiş bir ülke gibi yağmalasa da beni kadınlar
Senden başka bir kadını sevemem

Kimse bilmeyecek
Dışından tırnağımdan artırıp ta seni sevdiğimi
Bir kaya sarmaşığı gibi sana sarılıp
Künyeme senin adını yazdığımı
Kimse bilmeyecek
Biz öpüşürken
Bu şehrin bütün sokaklarının komaya girdiğini

Tunçtan bir heykelim artık aşka
En baba sevdaya bile, yerimden kımıldamam
Tuz bastım yaralarımaya
Sen vursan bile
Kanamam

Sormasınlar seni bana
Lal olur
Konuşamam